

1

NAD ZLATÝMI HRADBAMI SARATHAJ-TIA SE VZNÁŠELA DLOUHÁ, TEMNÁ noc a připravovala se na východ slunce. Po obloze se zvedal Závoj a světlo Nebeské řeky ztrácelo na síle. Od vršků cimbuří, o něž se Smrták všemožně snažil neopírat, se odrážely drobné záblesky.

Sluneční svit odkrýval do malty vsazené střepey dračího skla: ostré jako břitva a pomalé jako jed, řezající cokoli, co se jich jen dotkne.

Smrták raději sevřel pažbu jedné ze svých pistolí. Nikoli však vědomě jako výhrůžku. Díval se do krajiny, přes pláň a řeku, od jednoho břehu k druhému naplněnou bílým bahnem. Stáhnul si masku a zhluboka se nadechl vzduchu prosyceného deštěm.

Tohle výhrůžka *byla*, nebo prohlášení, a zcela vědomé.

Smrták čekal, až vypukne válka.

Prohlížel si město, které měl bránit, což bylo malé, ale solidní pozhennání. Alchymistický císař ve své době pozvedl trůnní město nad bahnem zalité, široké a rozvodněné říční údolí tím, že povolal ze samého dna zemského malý kopec, na němž stálo. Vnější hradby Sarathaj-tia byly živou skálou, stejně jako strmé terasovité svahy v nich. Od základny města až k paláci na jejím vrcholku se vinula jediná silnice, která se v pravidelných intervalech

propojovala uličkami lemovanými převislými obchůdky a domky. Uličky by se daly snadno zablokovat sutinami, čímž by donutily útočnou sílu bojovat po celé délce svahu nahoru.

Město obklopovala ze tří stran mohutná řeka a s pevninou jej spojovala jen široká vyvýšená cesta, která se v období dešťů běžně zaplavovala, přičemž ze všech tří stran bylo město v dosahu dělových střel. Vesnice kolem Sarathaj-tia stály na kůlech nebo se plavily na hausbótech, a protože roční povodně ustupovaly, vznikala mezi nimi drobná hospodářství.

Celistvost vnějších hradeb Sarathaj-tia narušovaly pouze dvě brány: hlavní brána, na kterou navazovala hráz, daleko od řeky, a Královnina brána, k níž se dalo dostat po schodišti, táhnoucím se od paláce až k Matce řece, obklopeném zavěšenými zahradami a zavěšeném na sloupech. Zadní úbočí hory byla ještě strmější než ta přední a jistě by nedalo tolik práce srazit schodiště ze sloupků a vzniklou suť použít k vyplnění dalších uliček a postavení barikád.

Smutné, zničit architektonický zázrak – ve válkách se však děly daleko smutnější věci.

Ze svého vyvýšeného bidýlka viděl Smrták přes skomírající bílou řeku a nekonečné doliny, které vytvářela, opravdu daleko. Na obou stranách viděl vesnice i mola lemující Matku řeku – nazývanou Neúprosná, Dobrosrdečná, Máslo Země. Viděl dlouhá, úrodná pole a řeku tak širokou, línou a zaplněnou kořeny a lotosy, že se s postupujícím létem stala pomalu tekoucí zahradou.

První nepřátelská linie dosáhla vzdálenějšího břehu řeky, neboť ti z Mrithuriina lidu, kteří se ještě neevakovali do pevnosti, nepřestávali pod krupobitím nepřátelských šípů zapalovat chýše a mosty a jakékoli lodě, ke kterým se dostali. Síle nepřítele odolávali, jak jen mohli.

„Spalte je na troud,“ řekl Smrták. A tak teď, jak mu kázala jeho povinnost, stál a sledoval, jak se nad hrudím široké bílé Sarathaj vznášejí